

Nový žák ve škole rytířů

V dávné minulosti byla jednou jedna škola. Škola byla zvláštní, protože do ní chodili jenom chlapi . Jednalo se totiž o školu rytířů , protože i rytíři se musí učit matematiku, psaní a čtení. K tomu se učí jízdu na koni , šermování mečem , boj s kopím a rytířského chování. Do takové školy mohli chodit jenom chlapi s bohatých rodin.

Jednoho večera se u vrat objevil kluk . Boty měl zablácené tak, že nešlo poznat, jestli pod vrstvou špíny, jakou mají barvu. „Kdo jsi a co tady hledáš?“ obořil se na příchozího rytíř Pavel. „Jmenuji se Jan a pomáhám svému tátovi na poli . Ale chtěl bych být rytířem .“ „A může tvůj otec vůbec za školu zaplatit ?“ zajímal se rytíř Pavel. „Tady se platí?“ posmutněl Jan a zklamaně se otočil k odchodu.

„Počkej, támhle jde náš učitel a jestli se nebojíš, tak se zeptej.“

„No dovol! Já jsem nejstatečnější kluk z celé vesnice “ ohradil se Janek. Když ale předstoupil před urostlého muže oblečeného v lehkém brnění a ozdobné helmici, polila ho horkost.

„Tak ty bys rád byl rytířem?“ podivil se učitel a zamyšleně si Janka prohlížel.

„Ano pane“ odpověděl Janek. „A tvoji rodiče o tom vědí?“ zeptal se učitel.

„Ano, už několikrát jsem dostal výprask, protože jsem šermoval s naší kozou.“

Mladí rytíři, kteří stáli Jankovi za zády, vyprskli smíchy.

„A zaplatí otec tvoji rytířskou výbavu?“

„Asi ne pane, tolik peněz nemáme,“ odvětil Jan.

„Aha,“ a zamyšleně si prohlížel zabláceného uchazeče.

„Kdybych tě nechal pracovat ve stájích , aby sis vydělal na školu, zvládl bys oboje?“

„Ano pane,“ rozzářil se Janek.

„Dobrá. Můžeš mě oslovovat sire Michaeli. Zítra přivedeš otce a dojednáme podmínky. Dneska přespíš u nás. Ale nejdřív se vykoupej a vyčisti si boty. Zatím ti Rostislav ukáže, jak to u nás chodí.“

Rostislav mezitím Jankovi ukázal, kam odložit špinavé oblečení a kde si vyčistit boty. Jakmile se odlouply a smyly vrstvy bahna, držel Janek v ruce hnědé, docela zachované kožené boty. Nakonec

oba vstoupili do lázně , kde Rostislav do vany nanosil teplou vodu a podal Jankovi mýdlo a

kartáč . Za půl hodiny už by nikdo nepoznal, že nový uchazeč o rytířské umění ještě odpoledne

pomáhal na poli .

„Tohle si oblékni,“ podal mu Rostislav dlouhou bílou košili . Rostislav zavedl nováčka do

společné noclehárny , kde už na ně čekali ostatní kluci, ze kterých tu po čtyřletém tréninku měli vyrůst páni rytíři.

„Támhleta postel s erbem je tvoje,“ křenil se na Jana Bonifác, když se večer najedení a umytí sešli všichni ve společné ložnici. A opravdu. Nad jednou postelí byl erb vystřižený z papíru, na něm narychlo namalovaná žába a pod ní nápis „Žaboš z Bahňákova“.

„Posmívat se není zrovna rytířské,“ zakabonil se na kamarády Rostislav. „Nic mu přece neděláme. Copak nerozumí legraci?“ ohradil se Pavel. Přihlížející chlapci zklamaně pokrčili rameny a posměšky utichly. Bylo na čase jít spát. Jakmile se z postelí okolo začalo ozývat pravidelné oddychování, Janek se zvedl, zatřásl Rostislavem a zašeptal: „Musím tu žabu odnést ven, nechci, aby tady chcipla.“ „Jestli

už všichni kluci spí,“ obezřetně se rozhlédl Rostislav, „můžeme se přes kuchyň dostat do

zahrady .“ Po špičkách se vyplížili z ložnice a v nočních košilích se jim podařilo nepozorovaně

dojít až ven, kde zeleného skokana pustili do trávy . Kdyby je někdo viděl, myslel by si, že se po škole potulují dva duchové.

„Chceš být můj kamarád?“ zeptal se Rostislav Jana.

„Jasně že jo“ přikývl vesnický kluk a najednou se tu cítil báječně.